

Belec grad.

(1708.)

„Zagodi nam godec, zagodi, zapoj,
Grajščakova hčerka goduje nocój!

Iz treh deželâ plemeniti je stân
Nocój na gostijo bogato pozván.

Vse v svili, škrlatu in zlatu blišči,
V srebrnih posodah, glej, vince žarí.

Zagodi nam, godec, zagodi, zapoj,
Grajščakova hčerka goduje nocój!“

Razlega po gradu bogatem se hrup,
A v dôlu ubornem glasi se obup.

Grajščak izza mize ustane rekoč:
„Gospôda mogočna! — pretemna je noč!

Zapaliti rekel najlepšo sem vas,
Stopite sê m k oknu, poglejte ta kras!“

Spogleda se plemstvo, začudi, molči,
Iz dola otožno se zvon oglasi.

Blešči se grajščina, žarí se nebó,
Še bolj kot opoldne je v dolu svetló.

Razlega kričanje, razlega se jók,
Do grada glasi se ihtenje otrók.

Borí se s plamenom ubogi seljak,
Ob oknu smeji se pijani grajščak.

Zabliska se žarno, strašno zagromí,
Pečina se strese, ves grad zaihtí.

Zidovje mogočno v dolino bobní,
Po strmih pečinah navzdol se valí.

Kjer grad se preširno je dvigal nekđaj,
V nebó tam molí razvalina sedaj.

In zrè po dolini s samotnih pečín,
Kot časov nekđanjih otožen spomin.

J. Lovšin.

Osel in konjiči.

(Basen.)

Na travniku so se pasli mladi konji. Košato je korakal med njimi star osel, izbirajoč izmej sočnate trave pusti osat. Konjiči ga pogledujejo in si šepetejo: »Poglejte ga, vedno se hvalisa, koliko sveta je že obhodil s svojim gospodarjem, a niti toliko se ni naučil, da bi vedel, kaj je boljše, ali trava ali osat. Naši stari nam pa vedno govoré: Saj vam ne zamerimo vaše prismojenosti; kadar pridete malo mej svet, postanete že pametnejši. Kdo nam vé to stvar pojasniti?«

Tu se prikaže izza grma konj, ki je slišal to modrovanje mladičev. »Mladiči«, začne, »vi bi si radi to razložili, je-li? Poslušajte toraj in si dobro zapomnite moj uk: »Kdor je bebec, ta ostane bebec, najsi prehodi in prepotuje ves svet!«

Fr. Gornik.

